

Poliittinen Jeesus

Author : kai

Poliittisuus läpäisi Jeesuksen toiminnan kuten valo ilman. Antiikin ajan yhteiskunnassa uskontoa ja politiikkaa ei voinut erottaa toisistaan. Uskonto sääteli kaikkea, niin yksityistä kuin julkista elämää.

Jeesuksen julistama Jumalan valtakunta oli hyvin tämänpuoleinen, maallinen ja poliittinen. Jeesusta kiinnostivat proosalliset, arkiset ja materialistiset, yksinkertaiset ihmisen elämään liittyvät perusasiat, että jokainen saa leipää syödäkseen, katon päänsä päälle, vaatteet ylleen, yhteyden toisiin. Jeesuksen poliittinen agenda on tässä:

Herran henki on minun ylläni, sillä hän on voidellut minut. Hän on lähettänyt minut ilmoittamaan köyhille hyvän sanoman, julistamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen ja julistamaan Herran riemuvuotta. (Luuk 4:18,19)

Tämä on vastustamattoman poliittista puhetta joka on herättänyt levottomuutta yhteiskunnan eliitissä kautta historian. Jeesus iski pyhimpään porvarilliseen arvoon, yksityisomistukseen ja samalla pahimpaan yhteiskunnalliseen epäkohtaan, (maan)omistuksen kasautumiseen. Jeesus liittyi vanhaan Mooseksen aikaiseen riemuvuosiperinteeseen.

Pyhittäkää viideskymmenes vuosi ja julistakaa maanne kaikille asukkaille yleinen omistusoikeuksien palautus. Se vuosi on riemuvuosi. Silloin jokainen maansa menettänyt saa sen jälleen haltuunsa ja jokainen orjaksi myyty saa palata sukunsa luo. (3 Moos. 25:10)

Jeesus on samalla poliittisella jatkumolla Vanhan testamentin profeettojen kanssa. Omistustalouden väistämätön seuraus oli maanomistuksen keskittyminen, vaurauden kasaantuminen ja yhteiskunnan eriarvoistuminen. Profeetat tuomitsivat kovin sanoin suurmaanomistajien toiminnan.

Voi niitä, jotka hautovat ilkitöitä, vielä vuoteessaankin miettivät pahoja tekoja! Aamun tullen he toteuttavat aikeensa, siihen heillä on valta. He himoitsevat peltoja ja anastavat niitä, ottavat haltuunsa toisten taloja. He ajavat ihmiset perikatoon, vievät maat keneltä tahtovat. (Miika 2:1,2)

Epäoikeudenmukaisuus ja köyhien riisto tarkoittivat profeetoille samalla Jumalan hylkäämistä. Jumalan tunteminen ja yhteiskunnallinen oikeudenmukaisuus, köyhien oikeuksista huolehtiminen, olivat identtisiä. Maanomistuksen kasautumisen kritiikistä oli kyse myös Jeesuksen ja rikkaan miehen kohtaamisessa. (Mark. 10: 17-27). Perinteinen kirkollinen tulkinta on hengellistänyt myös tämän poliittisen tekstin. Kyse ei ollut rikkauden kritiikistä yleisellä tasolla vaan erittäin keskeisestä yhteiskunnallisesta ongelmasta. Rikkaat olivat suurtilallisia ja saaneet vaurautensa velkaantuneiden pientilallisten kustannuksella. Jos rikas mies halusi Jumalan valtakuntaan niin hurskaan esittäminen ei riitä vaan on tehtävä konkreettisia oikeudenmukaisia tekoja eli palauttaa vääryydellä viedyt pellot ja talot. Jeesus liittyi tässä Vanhan testamentin profeettojen kritiikkiin suurmaanomistajia vastaan.

Voi niitä, jotka liittävätkin talon taloon
ja yhdistävätkin pellon peltoon,

kunnes koko maa on yksin heidän
eikä kukaan muu mahdu elämään siellä. (Jes 5:8)

Jeesuksen mission pääkohde oli Jerusalemin temppeli, koko yhteiskunnan sydän, sen koossa pitävä voima. Se oli korruptoitunut instituutio joka kuppasi köyhän ihmisen rahat rikkaiden taskuun. Temppeli oli suuri taloudellisen elämän keskus. Raha virtasi temppeliin monella tavalla, mm. uhrieläinten myynnillä. Mitään mekanismia ei ollut joilla ylijäämää olisi voinut kanavoida tarvitseville. Köyhät ihmiset pakotettiin tuhlaamaan viimeiset lanttinsa temppelissä toimitettuihin uhreihin. Voiton korjasivat temppelin johto, ylin papisto. Tätä pyhitettyä väkivaltaa vastaan Jeesus hyökkäsi. Tunnettu temppeliepisodi jossa hän kaatoi rahanvaihtajien pöydät, oli provokaatio korruptoituneen temppelin ja sen johdon, köyhiä syrjäyttävää toimintaa vastaan.

Meillä on nyt ikioma Jerusalemin temppeli, kansainväliset investointipankit, joiden aiheuttama tuho on mittakaavaltaan aivan toinen. Olemme todistamassa järjettömän suurta taloudellista vallankaappausta jossa suuret kansainväliset pankit raunioittavat Euroopan kansakunnat, koko maailman. Kyse on pyhitetystä väkivallasta, kristillisestä näkökulmasta katsottuna epäjumalanpalveluksesta jossa yksi mahti on nostettu hegemoniseen asemaan ja jota kaikkien on kumarrettava.

Ei ole mikään ihme, että kirkon on ollut pakko kesyttää kapinallinen kommunistilta haiskahtava Kristus ja tehdä hänestä porvarillisen sisäsiisti kevytversio valtaa kumartaville kirkon johtajille ja mukavuutta rakastavalle kirkkokansalle. Jumalan valtakunnan toteuttaminen, syrjäytettyjen ihmisten oikeuksien ja heidän arvokkuutensa palauttaminen on sen verran yhteiskunnallista ja poliittista toimintaa ettei yksikään hallitus Suomessa tai muualla tule koskaan hyväksymään sitä. Se uhkasi vakavasti hallituksen tärkeintä yhteiskunnallista tehtävää, eliitin etuoikeuksien ajamista.